



ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ!



ΘΑΝΟΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ 49 ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ 49 ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Συγγραφέας: Θάνος Αθανασόπουλος
Τίτλος: Τα χρυσόψαρα και άλλα 49 ανεκδιηγήματα
© Θάνος Αθανασόπουλος και Εκδόσεις «Πικραμένος»
Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2018
ISBN: 978-618-5342-03-6
Αριθμός έκδοσης: 104 / 2018

Επιμέλεια κειμένου: Μαρία Ράμμου
Σελιδοποίηση: Κατερίνα Τσιούμα
Εξώφυλλο και σκίτσα ανεκδιηγημάτων: Μιχάλης Σιγάλας
Εκτύπωση / Βιβλιοδεσία: Ταχυεκτυπώσεις – Γραβάνης ΕΠΕ
E-mail: info@tachytypo.gr

Γκότσης Παναγιώτης & Σία ΕΕ
Τερψιθέας 2, 26442 Πάτρα
Τηλ.: 2610 432.200, Fax: 2610 430.884
E-mail: yapi@yapi.gr
Internet: www.yapi.gr
Facebook: Εκδόσεις Πικραμένος

*Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτω-
ματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.*

Θάνος Αθανασόπουλος

ΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ 49 ΑΝΕΚΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

εκδόσεις
"ΓΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Το μονόφθαλμο λούτρινο	11
2. Τα χρυσόψαρα	13
3. Ο Πέπε	22
4. Οι διασταυρώσεις των σκύλων	27
5. Η παραλία της γοργόνας	30
6. Το χρονικό μιας καριέρας	39
7. Ξελευθερία	43
8. Το φέρετρο	46
9. Ο αγιασμός	54
10. Η Λίτσα	60
11. Ο γέρος	63
12. Ο παπάς	67
13. Το περιστατικό	70
14. Με λένε Αρτέμη	81
15. Το περίπτερο	84
16. Η καμπάνα	86
17. Όνειρο	90
18. Δυτικά των Αππαλαχίων Ορέων	91
19. Ο πλανόδιος πωλητής λύσεων	95
20. Ψάρι	98
21. Αρμαγεδδών	102
22. Ευγενία–Ειρήνη Παπασπύρου	105
23. Η τέχνη της γυψοσανίδας	110
24. Τμήμα παραλαβών	112
25. Το λεωφορείο	116

26. Ανδρεάδης	118
27. Απεργία κήπου	119
28. Το μπαρ	121
29. Πώς να φτάσετε το 5ο Επίπεδο Συνειδητότητας	125
30. Μια κυρία	128
31. Το φράγμα	130
32. Κόκαλος	132
33. Η κάβα	136
34. Ο Ενωμοτάρχης	139
35. Το χαρτί	141
36. Γκρχαγκρχνκ	144
37. Μησουτύχι	149
38. Ο προπάππος μου	153
39. Μίνι γκολφ	155
40. Ο κλόουν	159
41. Μια πλατωνική σχέση	164
42. Ο αιχμάλωτος	166
43. Ο Κυριάκος	168
44. Η σωστή άρθρωση του ρρο	173
45. Ήταν πρωί του Αυγούστου	175
46. Χίλιες και μία καληνύχτες	178
47. Women	181
48. Λογιστική	183
49. Δυο–τρεις βδομάδες	185
50. Η μουσική σε συνάρτηση με την επαναστατικότητα των νέων	187

Το «ξύσ' τ' αρχίδα σου» είναι γενικόλογο και απαξιωτικό, ενώ το «ξύστ' αρχίδα σου με τον κασμά» δείχνει ένα ενδιαφέρον για το σωστό αποτέλεσμα. Από την άλλη βέβαια, το «ξυς ταρχίδας με τον κασμά» ίσως υποκρύπτει έναν ασφυκτικό πατερναλιστικό έλεγχο, ενώ το απλό «ξυς ταρχίδας» αφήνει περιθώρια στη δημιουργικότητα και την προσωπική ανακάλυψη.

Το μονόφθαλμο λούτρινο

Η νύχτα στην Αυστραλία έπεσε απαλά, σαν το μανδύα ενός μαθητευόμενου μασόνου. Ολόκληρη η ήπειρος, από την Αδελαΐδα μέχρι την έρημο Τανάμι και το νησί της Τασμανίας, βυθίστηκε από τη μια στιγμή στην άλλη σε ένα αναποφάσιστο ημίφως που όλα έδειχναν ότι θα γινόταν απόλυτο σκοτάδι αν ήταν στο χέρι του. Ευτυχώς, στα Γιαννισά ήταν ακόμη μεσημέρι. Και λέω «ευτυχώς» γιατί είχα ακόμα αρκετές εκατοντάδες αρκουδάκια να γεμίσω με αυτό το μαλακό υλικό, σαν βαμβάκι, που γεμίζουν τα αρκουδάκια.

Ήταν μια δουλειά που είχα βρει στο Ίντερνετ. Έλεγαν ότι μπορούσες να κερδίσεις πολλά λεφτά, έτσι, μόνος σου, από το σπίτι σου, δουλεύοντας όποτε θες εσύ, και ήταν όλα αλήθεια. Απλά απέφευγαν να πούνε πόσα αρκουδάκια έπρεπε να γεμίσεις για να τα κερδίσεις αυτά τα πολλά λεφτά.

Γύρισα και κοίταξα το σαλόνι, που ήταν γεμάτο αγέμιστα αρκουδάκια. Κείτονταν στο πάτωμα σαν μικρά χνουδωτά αρκουδοτόμαρα, τρόπαια κάποιου συμπλεγματικού κυνηγού, άρρωστου με τα πολύ μικρά θηράματα. Όσα τελείωνα, τα έβαζα στην κρεβατοκάμαρά μου μέσα στις ειδικές κούτες. Κοίταξα προς την κρεβατοκάμαρα. Η Ούρσουλα έβγαλε έναν σιγανό αναστεναγμό, χαμογέλασε μες στον ύπνο της και άλλαξε πλευρό αποκαλύπτοντας τον απαλό γυμνό της ώμο από το μεταξένιο σεντόνι. Αυτό όμως ήταν κάτι που δεν θα το μάθαινα ποτέ, καθώς δεν γνώριζα καμιά Ούρσουλα κι ούτε θα γνώριζα ποτέ, αλλά ακόμα και να τη γνώριζα, το απο-

κλείω να μου εξιστορούσε αυτό το ασήμαντο γεγονός που συνέβη κάποτε στον ύπνο της.

Ξαφνικά τη σιωπή έσπασε ένας φθόγγος που έμοιαζε φοβερά με σολ, αν δεν ήταν δηλαδή, κι αμέσως μετά ένας άλλος, που προσομοίαζε τόσο πολύ σε μι, που έτεινα να πιστέψω ότι αυτό ακριβώς ήτανε. Ύστερα το σολ επέστρεψε αποφασιστικά και το μι επίσης. Σηκώθηκα και άνοιξα την πόρτα. Ήταν η κυρα-Νίτσα από τον τρίτο. «Ήρθα για τα κονόχρηστα», μου είπε άχρωμα. Γύρισα και τείνοντας το χέρι τής έδειξα το σωρό με τα αγέμιστα λούτρινα. «Τα βλέπεις αυτά, κυρα-Νίτσα;» την ρώτησα, και πριν προλάβει να μου απαντήσει συμπλήρωσα: «Όλα αυτά μια μέρα θα γίνουν κονόχρηστα». Η κυρα-Νίτσα δεν φάνηκε να ικανοποιείται, αλλά μου γύρισε την πλάτη και κατευθύνθηκε προς το ασανσέρ. Άρα το χειρίστηκα πολύ καλά.

Επέστρεψα στον καναπέ μου. Κοίταξα τα πανομοιότυπα αρκουδάκια που κείτονταν παντού στο χώρο. Πανομοιότυπα; Όχι όλα! Χθες είχα ανακαλύψει κάποιον που του έλειπε το ένα μάτι. Σηκώθηκα και πάλι αφήνοντας έναν αναστεναγμό και κατευθύνθηκα στο πικάπ. Έβαλα την *Ενάτη* του Μάλερ κι ύστερα έκλεισα εντελώς την ένταση. Κάθισα και πάλι γαλήνιος στον καναπέ και πήρα το αρκουδάκι με το ένα μάτι στα χέρια μου. Αυτό, προς μεγάλη μου έκπληξη, αντιστάθηκε λίγο. Κατάφερε σπρώχνοντας να μου ξεφύγει και στάθηκε όρθιο πάνω στο στήθος μου κοιτώντας με υποτιμητικά με το ένα του μάτι. «Μας σκότισες τα παπάρια», μου είπε. «Αμα δεν έχεις τι να πεις, άμα δεν έχεις φινάλε έτοιμο, γιατί ξεκινάς ιστορίες;»

Τα χρυσόψαρα

Από πολύ μικρός κατάλαβα ότι είχα το χάρισμα να επικοινωνώ με τα ζώα. Μάλιστα στην αρχή δεν είχα καταλάβει ότι οι άλλοι δεν μπορούσαν. Μου πήρε αρκετά χρόνια να συνειδητοποιήσω πως μόνο εγώ καταλάβαινα τι έλεγαν. Βέβαια, για να λέμε την αλήθεια, δεν το θεώρησα ποτέ και κανένα φοβερό χάρισμα γιατί τα ζώα σπάνια έλεγαν κάτι ενδιαφέρον. Την περισσότερη ώρα φλυαρούσαν ασταμάτητα, συνήθως για το φαγητό. Ιδιαίτερα βαριόμουν τα σκυλιά που γάβγιζαν για ώρες μονότονα στο πάρκο για το ίδιο πράγμα. Όπως: «The ball the ball! What a ball! Throwit throw the ball! The ball the ball. WHERE IS THE BALL?». Σαν να μην έφτανε αυτό, στο πάρκο υπήρχαν και τα πουλιά που τιτίβιζαν ασταμάτητα χωρίς κανένα λόγο. «I will go to eat now, to eat to eat. Yes, I will fly to eat somewhere close by. Just to eat, to eat. I'll fly over there and I'll find something to eat. To eat to eat to eat!»

Τα σιχαινόμουν τα πάρκα. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω με την οχλαγωγία που δημιουργούσαν τα ζώα και απέφευγα τη φύση, τα δάση και τους εξωτερικούς χώρους γενικότερα. Βλέπεις, για κάποιο λόγο, όταν μιλούσε ένα ζώο, μου ήταν αδύνατον να το αγνοήσω. Ότι και να έκανα εκείνη την ώρα, τα αφτιά μου τσιτώνονταν και ο εγκέφαλός μου συγκεντρωνόταν σ' αυτό που έλεγε το ζώο. Και, πιστέψτε με, ποτέ δεν έλεγαν κάτι σημαντικό. Ποτέ! Στις εξετάσεις για το πανεπιστήμιο πάτωσα δύο φορές λόγω των πουλιών και δεν κατάφερα να εισαχθώ παρόλο που ήμουν πολύ καλά προετοιμασμένος. Αλλά

πώς μπορούσα να συγκεντρωθώ στο γραπτό μου με τα κωλοχελιδόνια που μόλις είχαν φτάσει και φώναζαν μέσα στ' αφτιά μου «Ξυλάκι! Ένα ξυλάκι! Ωραίο ξυλάκι! Κι άλλο ξυλάκι! Ξυλάκια, παιδιά, ξυλάκια! Ξυλάκια; Πού; Εδώ! Εδώ! Εδώ έχει ξυλάκια! Ξυλακιαξυλαξυλαξυκλαξυλαλαλαξυλαλάακια!»;

Ήτανε να σε πιάνει τρέλα. Έφυγα αφήνοντας λευκή την κόλλα με κάποιες νευρικές μουντζούρες μόνο και στις δύο εξετάσεις.

Τα ζώα δεν ξέρω αν με καταλάβαιναν κι αυτά. Είχα την εντύπωση ότι καταλάβαιναν, αλλά απέφευγαν να μου απαντήσουν. Με στομπάριζαν. Δεν τα ένοιαζε. Ήταν πλήρως απορροφημένα στη δική τους μονομανή θεματολογία. Ποτέ δεν κατάφερα να συζητήσω με κανένα. Τουλάχιστον όχι για κάποιο σοβαρό θέμα. Μερικές φορές κατάφερα κάποια επικοινωνία, νόμιζα, αλλά δεν μπορώ να είμαι και σίγουρος. Βλέπεις, έπρεπε να πέσω στο επίπεδό τους και να μιλήσω εγώ γι' αυτά που τα απασχολούσαν, οπότε δεν μπορούσα να ξέρω αν όντως μου απαντούσαν ή απλά συνέχιζαν το μονόλογό τους. Ήταν πάρα πολύ εκνευριστικά τα ζώα. Τα μισούσα!

Η κατάσταση, και η ζωή μου γενικότερα, είχε αρχίσει να γίνεται αφόρητη. Αρχισα να αποφεύγω τους εξωτερικούς χώρους συλλήβδην. Έβγαινα έξω μόνο για τα τελείως απαραίτητα. Η κοινωνική μου ζωή είχε γίνει πάρα πολύ προβληματική. Όλοι με βλέπανε με περίεργο μάτι. Είχα πέσει σε βαριά κατάθλιψη και σκεφτόμουν σοβαρά την αυτοκτονία.

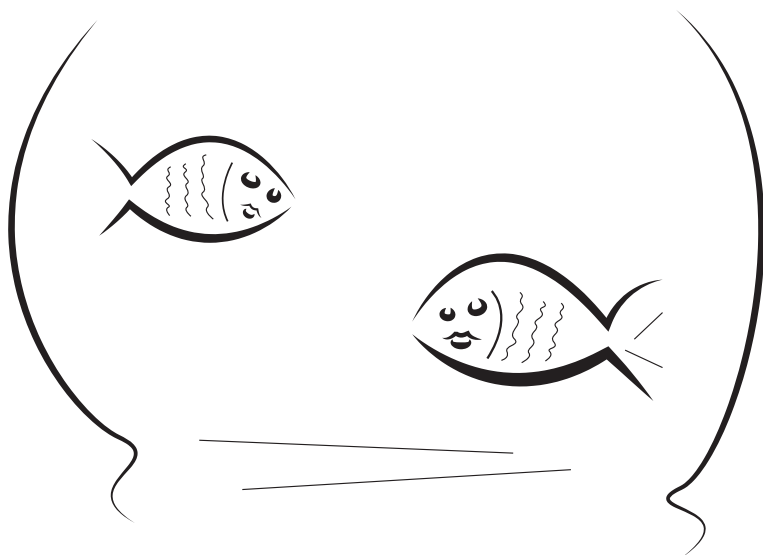
Αυτό που μου έσωσε τη ζωή ήταν όταν απρόσμενα, μέσω ενός φίλου, μου προσφέρθηκε μια δουλειά γραφείου σε κάποια εταιρεία που στεγαζόταν στον νεόδμητο εμπορικό ουρανοξύστη στο κέντρο της πόλης. Αρχισα να δουλεύω εκεί και σύντομα νοίκιασα και μια γκαρσονιέρα μέσα στο ίδιο κτήριο. Ήταν ένα υπέροχο

κτήριο! Μέσα υπήρχε σούπερ μάρκετ, σινεμά, μπαρ. Ό,τι μπορούσες να φανταστείς ή να χρειαστείς υπήρχε μέσα στον ουρανοξύστη: γυμναστήριο, τράπεζα, εστιατόρια. Δεν χρειαζόταν να βγαίνω έξω καθόλου πια. Ήμουν τόσο ευτυχισμένος! Ήμουν επιτέλους ελεύθερος!

Εντωμεταξύ λάτρευα και τη δουλειά μου. Λάτρευα τον ήχο των κλιματιστικών, των χαρτιών, των φαξ και των τηλεφώνων· την απαλή μουσική που έκαναν τα ασανσέρ· όλους αυτούς τους λεπτούς ανεπιτήδευτους μηχανικούς ήχους που χαϊδεύαν τα αφτιά σου χωρίς να απαιτούν την προσοχή σου — λες κι ήταν φτιαγμένα μόνο για ηχητική αισθητική απόλαυση· το τρίξιμο της καφετιέρας... η ηλεκτρική σκούπα... Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον μπορούσα επιτέλους να αισθανθώ άνετα.

Μέσα στον ουρανοξύστη απαγορεύονταν τα σκυλιά, κι έτσι τα μόνα ζώα που θα μπορούσες να συναντήσεις, κι αυτό όχι και συχνά, ήταν γάτες. Οι γάτες όμως δεν μιλούσαν και πολύ. Κι όταν μιλούσαν έλεγαν μόνο δύο πράγματα: «You will die» και «I don't give a fuck if you die». Ειδικά το «I don't give a fuck if you die» το λέγανε με μεγαλύτερη συχνότητα καθώς οι άνθρωποι το εκλάμβαναν ως παράπονο και το επιβράβευαν με φαγητό και χάδια. Κι οι γάτες κάνανε αυτό το απαίσιο γουργουρητό που κάνουν όταν τις χαϊδεύεις ενώ σου λένε «You'll die, die, die!». Τις σιχαινόμουν τις γάτες. Αλλά ευτυχώς πολύ σπάνια τις συναντούσα στη θαλπωρή του ουρανοξύστη μου.

Έζησα έτσι ευτυχισμένος αρκετά χρόνια. Είχα συνάψει σχέσεις και με μια συνάδελφο, που καθότι παντρεμένη η ίδια, δεν την ενοχλούσε το γεγονός ότι ποτέ δεν βγαίναμε έξω. Συναντιόμασταν στο διαμέρισμά μου κάθε Τρίτη και Παρασκευή και κάναμε έρωτα πότε στο κρεβάτι μου, πότε στον καναπέ και πότε μπροστά στην τζαμαρία βλέποντας την πόλη μπροστά στα πόδια μας.



Ήταν πραγματικά θαυμάσια. Τα πιο ευτυχισμένα χρόνια της ζωής μου.

Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι θα ζήσω κι εγώ μια κανονική ζωή σαν όλους τους ανθρώπους, μέχρι που μια μέρα έγινε κάτι το εφιαλτικό: μας επισκέφτηκε η γυναίκα του διευθυντή και μας έφερε ένα δώρο για το γραφείο. Το δώρο που μας παρουσίασε, και που έκανε την καρδιά μου να σταματήσει να χτυπά για λίγο, ήταν μια γυάλα με δύο χρυσόψαρα. Την τοποθέτησαν στο περβάζι του παραθύρου ακριβώς δίπλα από το γραφείο μου. Μ' έπιασε πανικός. Χλόμιασα. Τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν, αλλά μια σκέψη με κράτησε: τα ψάρια δεν μιλάνε! Τα ψάρια δεν μιλάνε, πράγματι. Δεν είχα ακούσει ποτέ ψάρια να μιλάνε — και είχα περάσει αρκετές φορές από λίμνες. Είχα κάνει και μπάνιο στη θάλασσα καναδυό φορές ως παιδί. Ναι, οι γλάροι ήταν ανυπόφοροι, αλλά δεν θυμόμουν να μιλάνε τα ψάρια. Ησύχασα κάπως, αλλά δεν μπόρεσα να μην βγάλω το υπόλοιπο της μέρας με στυλωμένα τα αφτιά προς το μέρος της γυάλας. Τα έβλεπα με φρίκη να ανοιγοκλείνουν τα μικροσκοπικά τους στόματα συνέχεια αλλά δεν άκουγα τίποτα. Ένα βάρος έφυγε από πάνω μου κι ο τρόμος έδωσε τη θέση του σιγά-σιγά σε μια εύθυμη υπεροψία. «Τι να μας πούνε και τα χρυσόψαρα;» σκεφτόμουν και γελούσα μόνος μου.

Όταν το μεσημέρι οι συνάδελφοι φύγανε, καθυστέρησα επίτηδες λίγο παραπάνω, κι όταν το γραφείο άδειασε από κόσμο, πλησίασα τη γυάλα στο περβάζι του παραθύρου. Ήθελα να βεβαιωθώ. Τα κοίταξα για λίγο διστακτικά κι ύστερα, αφού ξαναέλεγα πως ήμουν μόνος στο χώρο, κόλλησα το αφτί μου κοντά στην επιφάνεια του νερού. Και ο τρόμος επέστρεψε μεμιάς! Αυτά που άκουσα δεν τα είχα ακούσει ποτέ από κανένα ζώο. Ούτε καν από τα τρισκατάρατα γουρουνία.